

Els secrets valencians de Mercedes Licer

Mercedes Licer ha estat la portada de l'any. La boda amb don Gonzalo de Borbón i la posterior fallida de tan alta empresa conjugal, esguitada d'escàndols i renyines, ha estat vox populi. Però, més enllà dels successos del cor i el rosa pàl·lid d'aquestes llegendes de perruqueria, hem volgut buscar la cara valenciana d'aquesta novel·leta palatina. La vida anterior d'una jove model que volgué reinar.

«El príncep i la model»

El Peugeot blanc, matrícula de Madrid 9626 FU, llogat, es detingué en sec. El conductor —un home bru amb ulleres de pasta i fins cabells engomats— descendí i avançà lentament cap a la porta del xalet. Va fer sonar la campaneta mirà a una banda i altra per cerciorar-se que no era vist i, finalment, entrà. Dos detalls el delataven, tanmateix: el paquet de Gitanes, el seu tabac preferit, i el brodat reial sobre la camisa de ratlles blanques i blaves. El xalet pertanyia a don Francisco, duc de Cadis. L'home que havia entrat era el seu germà, don Gonzalo de Borbón y Dampierre. Feia un matí suau a Pozuelo de Alarcón.

Havia abandonat sa casa del madrileny carrer de Maria de Molina, compartida, fins llavors, amb Mer-

cedes Licer García, la qual, segons ell, havia abandonat el tàlem marital. Ella li va dir, però, que se n'anava de vacances a Caracas, corresponent a una invitació de Fernando de Lamas, el gran amo del periodisme veneçolà.

La flor de Olmedo

El 30 de juny de 1984 no es podia entrar a Olmedo. Impossible acostar-se a la casa *hidalga* dels marquesos de Cerragería, la seu de l'orde dels Cavallers d'Olmedo, prop de les terres de Vega Sicília. Un cordó hermètic de pistolers contractats vigilaven qualsevol moviment i acomiadaven sense contemplacions qualsevol *free-lance*. I és que el banquet de nocces i la boda del príncep i l'ex-model ja estava venuda en exclusiva a una famosa revista del xafardeig. Mercedes era, a partir d'aquest dia i segons

les targetes, Mercedes de Borbón, una princesa de València, doctorada a Olmedo.

Però a les nocces no sols faltaren hàbils periodistes i caçareportatges. La sorprenent absència de la família del nuvi —«Encara em trobe malament per la mort del meu fill», havia dit don Alfonso—, i de la senyora de Meirás, Carmen Polo de Franco, fou una gran bomba. Perquè era la boda del nét d'un rei. Encara que també es digué que eren les nocces d'un Borbó en la ruïna amb una aspirant a la glòria.

Siga com siga, dos dies després del casori, Mercedes Licer, amb gran esperit previsor de qualsevol mala velleja, exigia al seu flamant consort la redacció d'un testament al seu favor. «Mercedes és tan ingènua —diu Vicente Olmedilla, testimoni no solament del casori sinó també del

llegat—, que no sap que un testament es pot revocar en qualsevol instant». La seua intenció, segons el marquès de Cerrageria, era «traure la major tallada possible de diners i anar-se'n», perquè Mercedes «és una ambiciosa total sense gens d'intel·ligència». Una dama que, a més, «ha volgut entroncar amb l'aristocràcia, però que no ha sabut fer-ho».

La boda fou, segons el mateix Omedilla, com una opereta de Carnaval: «una mena de festival valencià».

Una princesa amb BUP

El carnet d'identitat de la princesa Licer no es va modificar fins als dies de la boda. Un gris funcionari de policia havia omplert l'apartat professió escrivint: estudiant.

Alumna d'institut només fins a primer de BUP, i amb un curs de secretariat internacional, la nostra Sisí va nàixer un 15 d'octubre de 1964, dia de Santa Teresa, a la clínica de la Cigüena, al carrer del Pintor Pinazo, actual seu de la Conselleria de Sani-

Una saga de Sot de Xera

El primer Licer que arribà a Sot de Xera, un poblet de la comarca del Serrans; fou Tomás Licer Alemany, el rebesavi de la nostra princesa. I vingué en 1850 des de Gea de Albarracín, bressol geogràfic dels Licer, per exercir-hi de mestre. En aquest municipi, que avui a penes compta amb tres-cents habitants, es va casar amb Joaquina Roger, natural de Xelva. Del matrimoni van nàixer sis fills, el segon dels quals fou Luis Licer Roger, el besavi. De la seua boda amb Teresa Tomás Sánchez, també de Sot, vingueren dos fills, Miguel i Luis Licer Tomás, l'avi. I de la nova unió d'aquest últim amb Maria Monzó Priego arribà una parella, Luis Licer Monzó, pare de la fugaç princesa, i Maruja, la seua tia.

Mentre que el rebesavi Licer moria el 10 de juliol de 1876, a conseqüència del tètanus, el besavi de Mercedes Licer finava a l'Argentina, a la província de Tucumán, després d'una vida dedicada a la maçoneria.

Al gener d'enguany la casa que els avis tenien en el número 3 del carrer de Sant Roc, com també les terres de secà, poblades d'oliveres, foren finalment venudes per l'última generació dels Licer. La saga de Sot de Xera veia desaparèixer, així, una important fortuna del seu patrimoni dinàstic. En un poble on tota la família paterna és soterrada i al qual acudien de vacances cada estiu.

«Un col·legi de monges a Marxalenes»

J. Jordi vicent

tat. Té, doncs, vint-i-una tardors, i és la més gran de tres germans.

Fins als set anys, Merceditas fou alumna del jardí d'infància «Huerto de la Estrella», una vella casa de Marxalenes, vora l'antiga carretera de Burjassot, que les germanes de l'Orde de Mantellate compraren en 1961 a un ric home arruïnat. Un col·legi que guarda entre palmeres i arbres flexibles un jardí d'ombres i de jocs.

Sor Rosa era la germana que l'acollí, sota tutela, com a alumna favorita. El seu actual retir en uns exercicis espirituals va fer impossible poder demanar-li algun record de la primera vida de Mercedes Licer. Una vida infantil que abandonava als set anys, quan els seus pares van decidir de provar sort a Madrid.

Abans, la família va viure al carrer de Peset i Aleixandre i al de Sant Vicent Màrtir, casa on va nàixer Marta, la germana menuda, a la qual Mercedes, amb només 5 anys i en una gesta pròpia de la vella operació Plus Ultra, salvaria d'un incendi devorador.

La primera reencarnació arribà als 16 anys, de la mà de la seua tia Càndida, ama d'una *boutique* al carrer de Salvà número 10, que la introduí en el món de l'alta costura, donant

Història d'una princesa que mai no fou fallera

Aina MONSALVATGE

Batejada en la pica de Sant Vicent Ferrer, a la basílica de Sant Esteve, amb una aigua beneïda que també viatjà fins a Mònaco per batejar la princesa Carolina, sa altesa Mercedes, princesa de Borbó, ha declarat ser una fallera frustrada: «mai no m'he vestit de fallera, i bé que ho sent». Durant el seu curt matrimoni amb el fill de *doña* Emmanuela Dampierre —«amb totes les dones que ha conegut, i ha hagut d'acabar amb una joveneta de València»—, declarà els seus sentiments nacionals: «Em sent molt valenciana però, fonamentalment, molt espanyola». Potser per això quan sentia l'himne del mestre Serrano se li posava «la carn de gallina».

Un vuitanta d'estatura i seixanta-cinc quilos de pes, Mercedes Licer fou la xica de la passarel·la que aterrà pel trampolí de la nit madrilenya, entre estrelles de porcellana i aristocràtiques ulleres de *bourbon*. La cara, el cos, els llavis, foren carn per al paper *couché* de les primeres planes. Menjar per a tigres de color de rosa i panteres de galeria. Imatges d'una xica model que decidí agafar un autobús directe a les galàxies, sota el pal·li daurat dels flaixos, entre núvols del cor.

Curt fou el so de les trompetes reials per a la xiqueta del carrer de Sant Vicent. Una dona per a qui l'home ideal és «madur, intel·ligent i sociable... encara que mai no es poden fixar motles sobre aquestes coses, perquè sempre canvien quan menys t'ho esperes». Que volgué ser assistent de vol d'Spantax i no ho aconseguí. Una morena maniquí

«Hauria desitjat ser fallera

que mai no ha rebut flors de la Junta Central Fallera, que no ha lluit pintada, davantal o bandeta, i que ara es refugia en un dúplex llogat del carrer Fortuny de Madrid. I de vegades fuig en un Ford Escort molt blanc.

Argonauta en una aventura reial, després del seu retorn de Caracas, sols trobà un sofà, un llit i la cuina. Fou l'últim regal del seu espòs. Restes d'un naufragi abandonades per un home, segons la biologia; per «un borrarxo», segons afirmà ella, o per un príncep morós que devia quatre mesos de lloguer. Reial venjança d'un Borbó mossegat per la gelosia, que decidí presentar expedient de crisi i acomiadar en silenci la huri.

aire al seu robòtic objectiu: ser maniquí.

Comencen, doncs, les primeres passarel·les, els primers vols pels zoos de la moda. I l'abandonament d'una primera professió a l'agència Photoreporter. Segons sembla, les seues entrevistes a Fernando Tola o a Sánchez Dragó no havien agradat massa. «La tiràrem —diu un responsable de l'agència— perquè els seus reportatges s'havien de reescriure del principi a la fi». No obstant això, havia aconseguit d'entrar en l'agència Richy Maroe, encara que sense exercir l'activitat bàsica d'aquesta empresa: exposar els malucs i desfilar per Galerías o El Corte Inglés. «Després —diu una responsable d'aquest negoci de la tela— anà per lliure. No va treballar més per a cap agència». Només fou, doncs, una model de mostrar. Com milers de xiques més. Com centenars de coristes i aspirants.

La boda amb el «cosí del rei» fou, per tant, una bona solució per a tots dos. I arribà com el millor del unguents màgics. Un salvavides de suro per a un príncep en bancarrota —ho han dit els seus més íntims— i per a una model en atur.

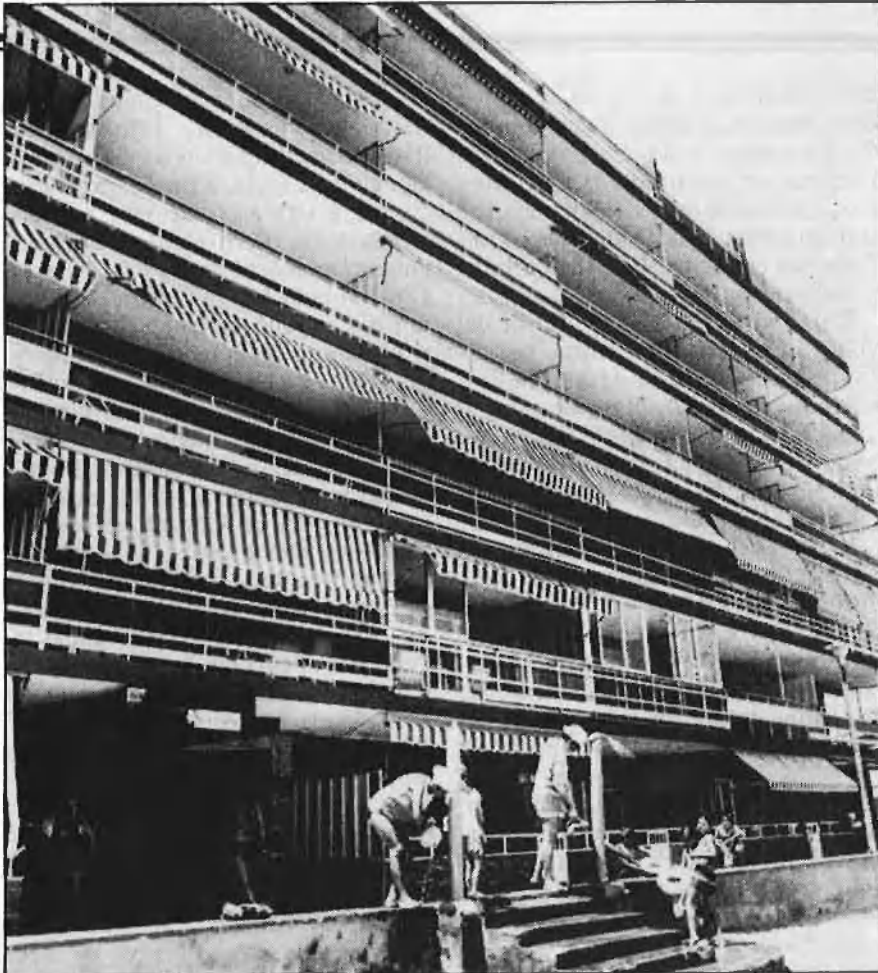
Un botiguer i una miss

Quan Luis Licer Monzó, pare de la fabulada Mercedes, abandonà Sot de Xera, el seu poble natal, ho va fer per complir el servei militar. Quan acabà el servei a «la Patria», va començar a treballar de dependent a la botiga de Vicente Alarcón. Un antic i acreditat comerç situat al carrer del Mar que, amb els anys, adquirí mitjançant un traspàs i que acabà retolant amb el seu nom: «Ultramarinos Licer».

Però el negoci iniciat al principi de la guerra, tot i mantenir-se uns anys, finalment decaigué. Papà Licer decidí, llavors, canviar d'ofici i provar sort com a representant de làmpades a la Vila i Cort.

«Luis Licer era —segons Francisco Gregorio Montó, cronista i secretari de l'Ajuntament de Sot de Xera— un home simpàtic, molt ben relacionat amb tots, i fort». I que arribà a pesar 120 quilos.

Luis moriria a Madrid, víctima d'un càncer de fetge, el dos d'octubre de 1981, als 56 anys d'edat, sense a penes sospitar els dies de vi i de ro-

Torre Heliomar, refugi de mamà Licer

/ Jordi Vicent

ses que esperaven la seua primogènita.

Mamà Licer, per la seua banda, va ser el premi «Miss Andalusia» de 1961. Una jove de Còrdova anomenada Carmen García Estrada. Aquell mateix any, *doña* Carmen va provar també fortuna presentant-se al «Miss Espana». Però Carmen —Tita— Cervera, una rossa amazona, senyora a posteriori de Lex Baxter i Spartaco Santoni, fou la guanyadora.

Besneta del Duc d'Estrada («Els Reis Catòlics, ha comentat Mercedes, li donaren moltes terres. Terres que —afegia— tardava a recórrer molt de temps a cavall») fa 23 anys i a la primera d'agost es casà amb Luis Licer. Un any i mig després, i després un primer avortament, vindria al món Mercedes, futura fada de la casa reial.

Traslladada amb l'espós a Madrid, visqueren a Móstoles, al Parc d'Estoril, una zona residencial a la carretera d'Extremadura. Pis que mamà Licer, ja viuda, va vendre per

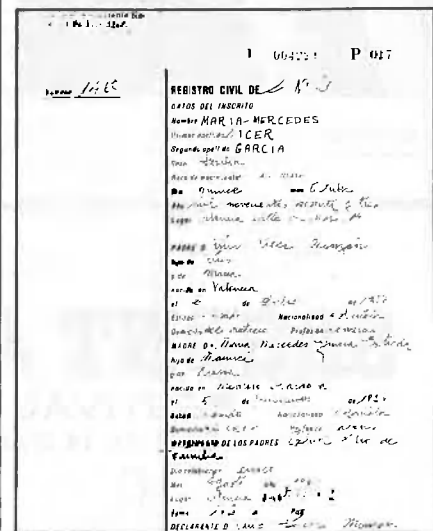
comprar-se'n un altre al carrer d'Alcalá, de nou venut i reemplaçat per una casa en l'antic i inoblidable carrer de Sant Vicent, a València. En el número 332, on actualment resideix. Finca on, fa només dos mesos, don Gonzalo de Borbón dormia, amb motiu d'assistir a la primera comunió del germà menut, impensable encara la imminent fallida matrimonial.

Mentrestant, «Miss Andalusia 1961» comparteix el seu retir entre aquest pis i l'apartament que la família té al Perelló, a la urbanització Heliomar, en el segon pis, porta 35. A pesar dels senyals de vida estival —uns llençolls i algunes peces íntimes esteses sobre una corda en demostraven la presència—, la mamà de la famosa aconseguí de desaparèixer i d'impedir-nos parlar amb ella. Els estiuejants veïns cobriren també amb un silenci dens tota la informació sobre ella. Mare d'una princesa solitària que, segurament, aniria oculta per una platja de mercuri, a una Menorca transparent i plàcida. ■

El portalliteres, el nostàlgic i un ultra

Joan POMARES

Aquell 28 de gener de 1983 les trompetes dels *mariachis* no deixaren de sonar sobre Puerto Vallarta, a Guadalajara, capital de l'estat mexicà de Jalisco. Eren les noces-llampec de don Gonzalo de Borbón amb la periodista Carmen Harto Montealegre. Una unió civil que sols duraria dos mesos.

Partida de naixement de Mercedes Licer

Aspirant a *play-boy* i flirtejador empedreït, el seu nou i substitutori romanç fou l'ex-torera nord-americana i veïna de Miami Sandra Lee. Una història sentimental que tingué com a escenari Londres i que quedava apagada l'any següent, en robar el seu cor Mercedes Licer, amb sols 26 anys de diferència i la distància social a les espatlles. 365 dies després, arribava també la separació. Mercedes «l'havia enganyat»: «durant uns dies en què m'havia demanat permís per anar-se'n a Venecuela, mentre jo anava a Lorda com cada any amb els malalts, de portalliteres».

Durant tot aquest temps, la venda quotidiana de totes les seues activi-